

Η Τ Ο Α Θ Ω Α

Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

Δὲν τῇ εἶπεν οὕτε καλησπέρα· ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ὥσανει τὸν ἐτάρασσαν χίλιοι συλλογισμοί, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Τί ἔχεις, Ἐρνέστε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ἐμμα.

— Δὲν ἔχω τίποτε. ἀπεκρίθη, ἄφες με ἡσυχον.

Τί νὰ τῷ συνέβη διὰ νὰ ὁμιλῇ οὕτω; Τίς οἶδε! Καὶ ὅμως ὅλαι αἱ ὑποθέσεις του ἐβαινον καλῶς. Ἡ σύζυγός του Ἐμμα ἦτο ἄγγελος καὶ τὸν ἐλάτρευε... Τί ἡδύνατο λοιπὸν νὰ ἔχῃ διὰ νὰ σκέπτηται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; διὰ νὰ θυμῶνῃ σχεδὸν μολίς ἡ νεαρά σύζυγος αὐτοῦ τῷ ὠμίλει;

Ἡ Ἐμμα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν παρετήρει καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μακρὰν ἐκείνην σιωπὴν. Τὴν ἐσπέραν, ὅτε ὁ Ἐρνέστος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἦτο ἡ μόνη χαρὰ του νὰ καθῆται πλησίον τῆς, νὰ ὁμιλῇ μετ' αὐτῆς, νὰ τῇ ὑπομιμνήσκῃ τὸν καιρὸν ὅτε ἡγαπῶντο, νὰ τῇ ὑπενθυμίζῃ τοὺς μακροὺς περιπάτους εἰς τὰς δονδροσταχίας τοῦ Καποδιμόντε, περιπάτους, καθ' οὓς δὲν ἀντήλασσαν οὕτε μίαν λέξιν, ἀλλ' ἐκυστίζοντο καὶ ἐμειδιῶν.

Ἡ Ἐμμα ὑπέφερε πολὺ νὰ τὸν βλέπῃ βυθισμένον ἐν τῇ σιωπῇ καὶ σεβερὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔπειτα τὴν ἐβασάνιζε καὶ ἡ περιέργειά νὰ μαθῇ τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς καὶ τῆς σεβαρότητος ἐκείνης. Μήπως εἶχε παράπονα ἐναντίον τῆς; Δὲν ὑπῆρξεν ἴσως πάντοτε δ' αὐτὸν ἡ περιπαθὴς, ἡ φιλάττη του Ἐμμα; Δὲν ἀντέσχε μέχρι τέλους καὶ πλησιασάσα ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ τὴν χεῖρα τῆς καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀθλίος καιρὸς ἀπόψε. Καὶ ὅμως ἄλλοτε ἦτο ἐπιθυμητὸς αὐτός ὁ καιρὸς, διότι ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θὰ μὲ ἐπροφύλαττεν ἡ ὀμπρέλλα σου μὲ ἐλάμβανες εἰς τὸν βραχίονά σου καὶ εἴμεθα τόσον εὐτυχεῖς. Τὸ ἐνθυμεῖσαι; Ἐγὼ ὅμως καὶ τώρα ἀκόμη θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ βρέξῃ, διότι τοιοῦτοτρόπως ἀπόψε δὲν θὰ ἐξέλθῃς καὶ θὰ μείνῃς ἐδῶ αἰχμαλώτως μου.

— Θὰ ἐξέλθῃς ἀπόψε, τῇ ἀπεκρίθη ὁ Ἐρνέστος.

Ἡ δυστυχὴς Ἐμμα δὲν εἴχουρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Τί τῷ ἔκαμε διὰ νὰ τῇ ἀποκριθῇ ξηρὰ ξηρὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ἐν δακρυ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἦτο τὸ πρῶτον ἀφότου ἐγένετο σύζυγος διηυθύνθη πρὸς τὸ κλειδοκυμβάλον καὶ καθήσασα πρὸ αὐτοῦ ἐρρίψε μηχανικῶς τοὺς δακτύλους τῆς ἐπὶ τῶν πλήκτρων.

Παρήλθεν οὕτω ἡμίσεια περίπου ὥρα. Ὁ Ἐρνέστος εἶχεν εἰπῇ ὅτι θὰ ἐξήρχετο, οὐχ ἥττον ἔμενεν ἐξηλωμένος ἐπὶ τῆς ἔδρας του παρατηρῶν τὸν καπνὸν τοῦ σιγάρου του. Ἡ Ἐμμα πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐπαίζε χωρὶς οὐδ' αὐτὴ νὰ εἰδεύρῃ τί. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἐρνέστος ἠγέρθη, ἔλαβε τὸν πλὸν του καὶ διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν, ὅτε ἡ Ἐμμα πλησιασάσα λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τῷ λέγει:

— Κάμε μου μίαν χάριν, μὴ ἐξέλθῃς ἀπόψε. Ἐνθυμεῖσαι; Πρὸ τινος καιροῦ, χθὲς ἀκόμη, μοὶ ἔλεγες ὅτι πᾶσα ἐπιθυμία μου θὰ ἦτο διαταγὴ διὰ σέ. Δὲν σέ διατάσσω τίποτε, σέ παρακαλῶ, σοῦ ζητῶ τὴν χάριν νὰ μείνῃς ἀπόψε μαζί μου.

Ὁ Ἐρνέστος ὑπέστρεψεν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἐστίαν, ἐκάθησε πλησίον τῆς Ἐμμας καὶ ὑπομειδιῶν μετὰ τινος εἰρωνείας, εἶπε:

— Θέλω νὰ σέ εὐχαριστήσω, θὰ μείνω.

Ἡ δυστυχὴς Ἐμμα ἀνεκυσφίσθη, παρετήρησε τὸν Ἐρνέστον διὰ βλέμματος ὅπερ ἤξιζε χιλίας εὐχαριστήσεις, καὶ μετὰ τινος στιγμῆς τῷ εἶπεν:

— Ἐρνέστε, ἔχεις κατὶ τι ἀπόψε τὸ ὁποῖον δὲν θέλεις νὰ μοὶ φανερώσῃς καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σέ βιάσω νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς· ἀλλ' ἐγὼ τί σοῦ ἔκαμα διὰ νὰ εἶσαι τόσον σκληρὸς μαζί μου; Φαίνεται ὅτι ἐλησμόνησες τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ὅτε μοὶ ἔλεγες ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐθύμονες μαζί μου...

— Ναί, ναί, ὅλα πράγματα τὰ ὁποῖα λέγονται ὅταν ἀγαπᾷ τις, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε διόλου ἀληθῆ.

— Διὰ σέ, ὑπέλαθεν ἡ Ἐμμα, διὰ σέ εἴμπορεῖ κάλλιστα νὰ ἔχῃ οὕτω δι' ἐμὲ ὅμως ὄχι, βεβαίως, διότι ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, τὸ εἰξεύρεις, σέ ἀγαπῶ ὡς ὅταν σοὶ εἶπον καὶ κατὰ πρῶτην φοράν.

Ὁ Ἐρνέστος ἐγέλα καὶ ἔσειε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ἀμφιβάλλον περὶ ὧν τῷ ἔλεγεν ἡ Ἐμμα, ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ὁποίας, δυσχερῆσθαις ὀλίγον, ἔτρεχον, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς παχέα δακρυχ.

— Ὅχι, Ἐρνέστε, ἐξηκολούθησε, μὴ τὸ λέγῃς αὐτό, μὲ λυπεῖς παραπολύ. Θὰ ἐπρωτίμων μάλλον νὰ μοὶ ἔλεγες ὅτι περὶ ἄλλης σκέπτεσαι καὶ ὅτι ἐγὼ σοὶ εἶμαι τὸ κώλυμα, ἀλλὰ νὰ σοῦ διέρχεται κἂν ἀπὸ τὸν νουν, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ σέ ἀπατῶ τοῦτο εἶνε ἀχαριστία, εἶνε κακία.

Ἐφαίνετο πράγματι ὅτι ἡ Ἐμμα ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ προσποιῇται τις εἰς μερικὰς περιστάσεις ἡ ἀπάτη γινώριζεται πάντοτε.

Ὁ Ἐρνέστος ἠκολούθει πᾶσαν κίνησιν αὐτῆς καὶ σχεδὸν ἐφαίνετο πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῆς. Αἰφνης ἐξαγεί τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν τινὰ, τὴν ἀνοίγει, τὴν δίδει εἰς αὐτὴν καὶ τῇ λέγει:

— Εἴμπορεῖς νὰ μοῦ εἴπῃς, τί εἶνε αὕτη ἡ ἐπιστολή; Ποιὸς τὴν ἔγραψε;

Ἡ Ἐμμα ἐρρίψεν ἐπ' αὐτῆς ἓν βλέμμα καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ λέγουσα:

— Ποῦ ἔγκειται λοιπὸν τὸ κακόν; Ἐγὼ τὴν ἔγραψα.

Ἐγέλα. Ὁ Ἐρνέστος τὴν παρετήρει ἔκθαμβος. Πῶς ἡδύνατο νὰ γελᾷ, ἀναγνωρίζουσα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην; Πῶς ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν ἀναισχυντίαν νὰ ὁμολογῇ ὅτι αὕτη τὴν ἔγραψεν; Ἡ ἐπιστολή ἐκείνη δὲν ἔλεγε σαφῶς ὅτι αὕτη τὸν ἠπάτα; Δὲν ὁμολογεῖ πληρέστατα τὴν ἀπιστίαν τῆς Ἐμμας;

— Ἐμμα, τῇ εἶπε, μὴ γελᾷς. Ἀκούσον: εἶνε μολίς δύο μῆνες ἀφ' ὅτου ἐνυμφεῖσθαι. Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα τὰς ὑποσχέσεις μου καὶ τοὺς ὅρκους σου, τοὺς ὁποίους σου παρέβης ἤδη. Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης κα-

λῶς πάντα ὅσα ὑπεφέραμεν μέχρις ὅτου εἴδομεν πραγματοποιημένους ἐπὶ τέλους τοὺς πόθους μας, καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς κατῳρώθωσες νὰ σκέπτεσαι ἤδη περὶ ἄλλου.

Καὶ ἡ Ἐμμα ἐγέλα. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς εὐδαιθεσίαν, παρετήρει τὸν Ἐρνέστον, τὸν ἐθώπευε, τῷ ἔκαμνεν ἀέρα μετὰ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν αὐτὸς τῇ εἶχε δώσει καὶ ἥτις ἐφαίνετο ἡ αἰτία ὧν τῶν φόβων αὐτοῦ.

Πόσον ἦτο εὐτυχὴς! ὁ Ἐρνέστος τὴν ἡγάπα καὶ αὕτη δὲν ἐπεθύμει ἄλλο· πλὴν ὁ Ἐρνέστος δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἡ σύζυγός του ὁμολογοῦσα ὅτι αὕτη ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, εἶχεν ὀρεξιν νὰ γελᾷ οὕτω. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον πάντων θὰ ἦτο νὰ ἀρχίσῃ καὶ αὐτὸς νὰ γελᾷ καὶ διὰ τοῦτο γελῶν τῇ εἶπε:

— Θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς αὐτὸ τὸ μυστήριον; Θὰ μοῦ εἴπῃς ποιὸς εἶνε αὐτός ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς τόσον, καὶ παρὰ τοῦ ὁποῖου ἀνταγαπᾶσαι τόσον περιπαθῶς, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλεῖς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην σου Μαρίαν;...

— Καὶ σύ, τὸν διέκοψεν ἡ Ἐμμα, θὰ μοὶ εἴπῃς τίς σοι ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ παραβιάζῃς τὴν ἀλληλογραφίαν μου; Ἴδου ἡ ἐξήγησις τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Ἡ Μαρία ἦτο ἡ μόνη μετὰ τῆς ὁποίας ἡδυνάμην νὰ ὁμιλῶ περὶ σοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤθελον νὰ τῇ ὁμολογῶ τὰ πάντα, φοβουμένη μὴ ἐνεκα ἀπερίσκεψίας τινὸς αὐτῆς ἀνεκαλυπτέ τι ὁ πατήρ μου, τὴν εἶχον κάμει νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἐραστής μου ὠνομάζετο Ἀχιλλεὺς καὶ οὐχὶ Ἐρνέστος, ἀκόμη δὲ καὶ τώρα ὁσάκις σέ ἀναφέρω εἰς τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῇ γράφω σέ ἀποκαλῶ...

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, Ἐμμα· εἶσαι ἄγγελος καὶ εἶχα μέγα ἄδικον νὰ ἀμφιβάλλω περὶ σοῦ, τῇ εἶπεν ὁ Ἐρνέστος, φιλῶν αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.

— Καὶ τώρα εἰπέ μου, θὰ ἐξέλθῃς ἀπόψε;

Ὁ Ἐρνέστος ἐμειδίασε· τὴν ἐφίλησεν ἐκ νέου, ἔθηκε τὸν βραχίονά του περὶ τὸν τραχηλὸν τῆς, καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἔμενεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος ἐρωτῶς των, περὶ τῶν ὀνείρων των, περὶ τῆς εὐτυχίας των...

[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ]

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Π. Θ. Ἀντ. Γύθεϊ ο.ν. Συνδρομὴ παρελθόντος καὶ τρέχ. ἔτους ἐλήφθη. — κ. Στ. Κ. ΝovoeBaug. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Ἀσπασ. Ἀπ. Βόλο ν. Συνδ. παρ. ἔτους ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κυρίαν Μ. Π. Σύρ ο.ν. Ἐνεγράφητε. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Σιδερ. Πάτρας, Δραχ. 15. — κ. κ. Εἰρήνην Ρ. Ἀγγελικὴν Ν. Κ. καὶ Ζωρζ. Π. Ὑστέρνι α. Συνδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Βιβλία μετ' ἀποδείξεων παρεδόθησαν. — κ. Γεώργ. Ρ. Καραϊωνί. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Βιβλία καὶ ἀποδείξεις παρεδόθησαν. — κ. Β. Γ. Ὑστέρνι α. Ἐλήφθησαν. Ἐπράξαμεν ὡς γράφετε. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — κ. Ν. Β. Ζιμνιτσέ α. ν. Παρὰ τῶν κ.κ. Χαρισιάδου ἐλήφθησαν Φρ. χρε 40. Ἐγράψαμεν. — Γ. Π. Ἐνταῦθα α. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Εὐάγ. Δ. Δεμνησό ν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Ἰγ. Ὁδισσό ν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Φ. Γ. Φ. Μελλίγαλ α. Βιβλίον ἀπεστάλη. Ὁφείλετε ἡμῖν πρὸς συμπληρωσιν δρ. 3.